

Ondrejove LISTY

Mesačník farnosti KOPRIVNICA

ročník III. číslo 2/2015

Nová a večná zmluva

Národy, ktoré ešte nepoznali písmo, uzatvárali zmluvy na zaistenie vernoſti a bezpečnosti, pre nás už dosť nepochopiteľným spôsobom. Bolo potrebné zabiť zviera a rozdeliť ho na dve časti. Ten, čo uzatváral zmluvu, prešiel uprostred nich. Tento úkon bol nebezpečnou prísahou, pretože vyjadril definitívny a neodvolateľný záväzok. Bol to istý druh kliatby nad sebou samým, v prípade porušenia zmluvy. Tento úkon hovorí: osud tohto zvieratá, roztatého na dve časti, bude aj mojim osudem, ak nebudem verný svojmu slovu. V prípade mojej nevernosti, budem rozkúskovaný ako toto zviera. Človek, ktorý tak robí, vyjadruje ochotu položiť život za svoje slovo. Spája svoj život s daným slovom, ktoré sa tak stáva jeho osudem. Slovo má pre neho vyššiu hodnotu, než jeho vlastný život.

V knihe Genezis čítame, že tým istým spôsobom uzavrel zmluvu Abrahám s Bohom. Tak sa zaviazal veriť Božím príslúbeniam úplne absolútne. Vyjadril tak, že viera je hodná utrpe-

nia. Veriť znamená vložiť vlastný život do priestoru Božieho slova. Spojiť svoj život a vlastný osud s týmto slovom. Byť ochotný obetovať vlastný prospech. Zrieť sa vlastníctva seba samého a svojho času, v záujme Božieho slova.

Lenže keď Abrahám zaspí, deje sa niečo prekvapujúce. Boh sám prechádza pomedzi časti zvierat. Aj on tak vykonáva obrad prísahy. Aj on vyhlasuje, že je ochotný dať svoj život za túto zmluvu. Potvrduje svojim životom vernoſť tejto zmluve. Ale ako by Boh mohol trpieť? Zomrieť, spojiť svoj osud so zmluvou s ľuďmi, s Abrahámom? Ukrižovaný Boží Syn je odpovedou. On sa stal Abrahámovým synom a niesol kliatbu porušenej zmluvy, zo strany Abrahámových synov. Tak sa uskutočňuje nemysliteľné. Pre Boha je človek tak dôležitý, že je hodný jeho vlastného utrpenia. Prijíma, že bude rozdeľený na kusy, že bude zabity, ako tie zvieratá zmluvy.

Boh berie človeka vážne. V Eucharistii, ovocí kríza, vkladá deň čo deň svoj život do našich rúk. On, ktorý je verný až na smrť, hľadá našu vernoſť.

Milan Supek, farár

Rok zasväteného života

Na želanie mnohých, Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života sa rozhodol Svätý Otec František, pri príležitosti 50. výročia dogmatickej konštitúcie, vyhlásiť Rok zasväteného života. Začal sa 30. novembra minulého roku, na Prvú adventnú nedeľu a skončí sa na sviatok Obetovania Pána, 2. februára 2016.

Od počiatkov mníšskeho hnutia, až po dnešné „nové komunity“ sa každá forma zasväteného života rodí z volania ducha nasledovať Krista. Ich ideálom bol Kristus a vnútorné stotožnenie sa s ním až do tej miery, že mohli so sv. Pavlom povedať: „Pre mňa žiť je Kristus.“ (Flp 1, 21). Zakladatelia a zakladateľky komunit sa rôznymi spôsobmi dali do služby ľuďom, ku ktorým ich duch poslal: prosebnou modlitbou, hlásaním evanjelia, katechézou, vyučovaním, službou

chudobným a chorým. Zasvätený život, počas celých dejín Cirkvi, žiari svojou schopnosťou vziať na seba úlohu ohlašovať a kázať Božie slovo. Každý inštitút vychádza z bohatých dejín charizmy. Na jeho počiatku je vždy konanie Boha, ktorý vo svojom duchu povoláva niektorých ľudí na nasledovanie Krista zblízka. Kontemplatívni muži a ženy nám svojim životom modlitby, počúvania a meditácie Božieho slova pripomínajú: „Že nie len z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ (Mt 4, 4). „Svedok evanjelia je ten, kto sa stretol s Ježišom Kristom, kto ho spoznal, lepšie povedané, kto pocítil, že ho Ježiš pozná, uznáva, rešpektuje, miluje, odpúšta miu, a to stretnutie sa ho hlboko dotklo, naplnilo ho novou radosťou a novým zmyslom pre život.“ (Pápež František)

Eva Kočišová

Zo života Cirkvi a farnosti

Mons. doc. ThDr. PhDr. Stanislav Stolárik, PhD., mimoriadny profesor

pomocný biskup Košickej arcidiecézy a titulárny biskup Baríkský sa 27. 2. 2015 dožil 60 rokov života. Zahŕňame ho do svojich modlitieb.

Zo života farnosti

Kresťanský život je sviatostný. Počas svojho života prijíname sviatosti, ale aj sviatiny. Sviatosti sú posvätné úkony, ktoré ustanobil Pán Ježiš na posvätenie našej duše. Sviatiny sú posvätné úkony a veci, ktorými nás Cirkev zveruje do Božej ochrany. Medzi sviatiny patria predovšetkým požehnania. O čosi viac ako inokedy, sa počas prvých mesiacov kalendárneho roka požehnávajú a ude-

ľujú v našich kostoloch rôzne sviatiny. „Bože, pôvodca a zdroj všetkého svetla...“

Aj v kostoloch našej farnosti, svätej omši na sviatok Obetovania Pána, predchádzal obrad požehnania svieci. Plameň sviecie nám má pripomínať predovšetkým potrebu byť v Božej milosti a dôveru v Božiu lásku k človeku.

„Na príhovor sväteho Blažaja ...“

Na sviatok sv. Blažaja, namiesto obvyklého záverečného požehnania na konci svätej omše, udeľoval duchovný otec individuálne svätoblažejské požehnanie. Týmto spôsobom sa prejavuje naša ľudská krehkosť, ohrozená chorobami a dôvera v Božiu pomoc v chorobe a zdraví.

„Očami som bol pre slepého a noha-

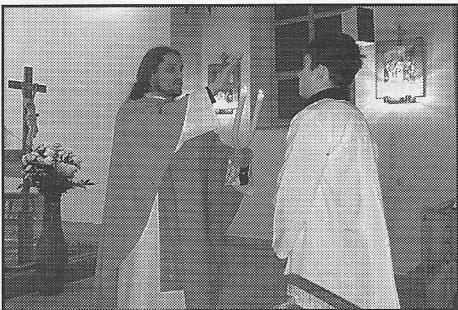
mi pre chromého.“ (Jób 29, 15)

Veriaci našej farnosti, ktorí prežívajú ľažkosti spojené so stavom ľažkej choroby alebo staroby, prijali v dňoch 11. až 13. februára spoločne sviatosť pomazania chorých. Dar, ktorý očistuje, obnovuje a dáva nádej.

Slová z Knihy Jób, sú ústrednou témovej posolstva Svätého Otca na 23. svetový deň chorých. Pápež František nás pozýva, spolu s ním, rozjímať o týchto slovách z perspektívy múdrosti srdca (*sapientia cordis*):

- múdrošťou srdca je slúžiť blížnym,
- múdrošťou srdca je byť s blížnym,
- múdrošťou srdca je vychádzať zo seba smerom k blížnym,
- múdrošťou srdca je byť solidárny s blížnym bez toho, aby sme ho od-sudzovali.

Eva Boglárská

Kalendár svätych

Sv. PERPETUA a FELICITA, mučenice

Pôvod mena: Perpetua, z lat. – večná, nekonečná

Pôvod mena: Felicita, z lat. – štastie, nositeľka šťastia

Patria medzi prvé mučenice Cirkvi. Po sv. Petrovi a Pavlovi sú najstaršie „svedkyne krví“. Doba úmrtia je známa, o ich mučeníctve zanechal správu očitý svedok. Mená oboch mučeníci sa spomínajú v Prvej eucharistickej modlitbe tzv. Rímskom kánone sv. omše. Perpetua pochádzala zo vznešenej rodiny. Felicita bola otrokyňa. Boli matkami malých detí, pripravovali sa

na krst, ktorý prijali cestou do väzenia. Perpetua mala v čase mučenickej smrti asi 22 rokov. Jej matka bola kresťanka, ale otec bol pohan. Perpetuin otec sa

usiloval, aby sa zriekla kresťanstva, a tak si zachránila život. Ale ony ostali pevné vo viere. Keď sa nechceli zrieť kresťanskej viery, spútali ich sietami a dali ich týrat divej krave. Napokon ich štali. V ikonografii sú zobrazené ako sa navzájom lúčia a pri nich je divá krava, symbol mučeníctva. Perpetua býva niekedy zobrazená s malým dieťaťom na lone.

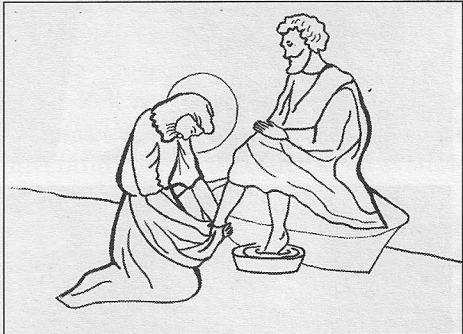
Mária Fečová

Tajnička

Milé deti! Správne priradťte k obrázkom výroky z Biblie. V zátvorke, ako pomôcka,

je miesto (kapitola) v evanjeliu, kde ho nájdete.

Anna Polčová

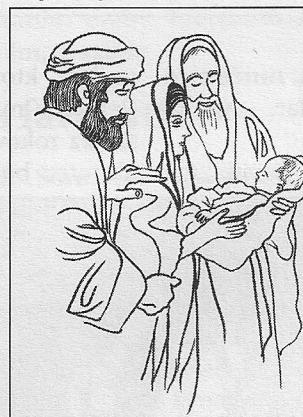
1. Vezmi odo mňa tento kalich. No nie čo ja chcem, ale čo ty. (Mk 14)

2. Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. (Lk 1)

3. Moje oči uvideli tvoju spásu. (Lk 2)

4. Kto sa okúpal, potrebuje si umyť už len nohy a je celý čistý. (J 13)

5. Zdravas', milosti plná, Pán s tebou. (Lk 1)

obrázok 1 – výrok č. ....

obrázok 4 – výrok č. ....

obrázok 2 – výrok č. ....

obrázok 5 – výrok č. ....

obrázok 3 – výrok č. ....